

v r. 1919. Ale i kdyby veškeré st-lem uvedené skutkové okolnosti byly správné, nebylo by možno uznati stížnost důvodnou.

§ 10 zák. č. 288/1924 nepřiznává nárok na úpravu zaopatř. požitků těm, kteří byli dle § 2 zák. č. 194/1920 převzati do výslužby ve své hodnosti bez superarbitr. řízení. O superarb. řízení pro voj. gážisty platí předpis rak. služ. knihy A-42, jelikož předpis nový, o němž mluví § 5 vl. nař. ze 6. října 1923 č. 186 Sb., dosud vydán nebyl. Dle §§ 1, 27 odst. 2, 34—36 služ. předpisu A-42 lze na základě superarbr. řízení přeložiti voj. gážistu do výslužby jedině rozhodnutím, jež vydá ministerstvo po přezkoumání superarbitr. nálezu a návrhu.

Těchto předpisů, týkajících se přeložení do výslužby, bylo by obdobně použiti i pro převzetí býv. voj. gážisty do výslužby, kdyby úřad přes znění § 2 zák. č. 194/1920 uznal za účelné zjistiti jeho způsobilost k činné službě. Z toho jde, že k převzetí do výslužby na základě neschopnosti ke službě nestačí, jak míní stížnost, zahájení superarb. řízení, ani podání posudku superarb. komisi, nýbrž že podkladem pro převzetí do výslužby na základě superarbitrace mohl by býti pouze výrok mno o stupni způsobilosti ke službě, učiněný na základě posudku a návrhu superarbitrační komise.

Že v daném případě k tomuto výroku mno nedošlo, stížnost přiznává. Proč superarb. řízení nebylo takto dokončeno a či vinou se tak stalo, jest v daném případě již proto nerozhodno, poněvadž § 2 zák. č. 194/1920 právě připouští převzetí do výslužby a přiznání zaopatř. požitků i bez průkazu o nezpůsobilosti k další činné službě vojenské, tedy bez superarb. řízení.

Z těchto důvodů bylo stížnost, která jiných námitek neuplatňuje, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6183.

Vojenské věci: Neprávem vyplacené zaopatřovací požitky voj. gážisty lze požadovati zpět, třebas výrok, jímž požitky ty byly přiznány, nabyl právní moci.

(Nález ze dne 22. prosince 1926 č. 26.120.)

Věc: Karel Č. v L. (adv. Dr. Frant. Schmolka z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o vrácení zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výnosem mno z 28. února 1923 byl st-l, nadporučík v záloze, na základě superarbitr. řízení přeložen dnem 1. ledna 1923 do výslužby a vyměřeny mu trvalé zaopatř. požitky.

Dne 15. dubna 1925 podal st-l k žal. úřadu přihlášku k provedení úpravy zaopatř. požitků podle zák. č. 288/24, v níž uvedl, že jeho výdělečný příjem z obchodu, jenž jest podkladem pro vyměření daně z příjmu, činí 19.746.98 Kč.

Žal. úřad vydal pak nař. rozhodnutí tohoto znění: Podle výdělečného příjmu, jenž jest podkladem pro vyměření daně z příjmu, nemá st-l od 1. ledna 1925 podle ustanovení § 24 zák. ze 17 února 1922 č. 76 Sb. nároku na voj. zaopatř. požitky. U voj. pens. likvidatury v Pra-

ze se zároveň zastavuje výplata zaopatř. požitků. Přepřacené zaopatř. požitky jest st-l povinen voj. správě vrátiti.

Stížnost napadá nař. rozhodnutí pouze potud, pokud vyslovilo, že st-l jest povinen vrátiti přepřacené požitky a uvádí, že st-l přijal zaopatř. požitky bona fide a že rozhodnutí, jímž požitky tyto byly mu přiznány, nabylo právní moci.

O stížnosti této nss uvážil: — — — — —

Zákonom z 22. prosince 1924 č. 288 Sb., jímž byly změněny některé předpisy o zaopatř. požitcích voj. osob a pozůstalých po nich, ustanoveno bylo v § 26, odst. 2, že byl-li zaopatř. požitek přiznán neb likvidován neprávem nebo částkou vyšší, smí se od příjemce požadovati vrácení částky, kterou přijal v dobré víře, pokud se týče takto vzniklý přeplatek sraziti s požitků nejvýše za uplynulou dobu 3 let od splatnosti požitků. Jest tedy dána zákonná norma, jež dovoluje požadovati zpět zaopatř. požitky vyplacené percipientovi neprávem, omezující právo to jen ve směru časovém.

Z cit. ustanovení, zvláště z okolnosti, že výslovně se v něm uvádí p ř i z n á n í zaopatř. požitků vedle l i k v i d o v á n í, jest patrné, že pro právo zpětného požadování jest nerozhodno, zda šlo jen o nesprávnou výplatu zaopatř. požitků či přímo o rozhodnutí schopné právní moci o nároku percipientově a rovněž je patrné, že ani dobrá víra percipientova není okolností, jež by právo státní správy na zpětné požadování vyplacených zaopatř. požitků vylučovala.

Slušelo proto stížnost, jež právě s těchto hledisek právo státní správy na zpětné požadování přepřacených zaopatř. požitků popírá, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6184.

Horní právo. — Bratrské pokladny: * Majitel (podnikatel) hor neručí již podle § 187, odst. 1 hor. zákona (cís. pat. z 23. května 1854 č. 146 ř. z.) za příspěvky k Ústřednímu zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen, které byly podle zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb. předepsány pachtýři.

(Nález ze dne 30. prosince 1926 č. 10.821/25.)

V ě c: Firma v D. proti zemské správě politické v Praze o příspěvky k ústřednímu zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen v Praze.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 29. června 1922 předepsal Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Praze stěžující si společnosti jakožto majitelce dolu v G. za příspěvková období 1920/II a 1921/I nedoplatky pojistných příspěvků ve výši 11.076.08 Kč se 4% úroky, kteréž zaplatiti měl, ale nezaplatil nájemce dolu toho Jan F., jenž zatím zemřel a jehož pozůstalost zůstala pasivní.

Odporu, jež st-lka proti výměru tomu podala, nevyhověla zsp v Praze nař. rozhodnutím v podstatě z toho důvodu, že báňský podni-